

LES DUES MARES

...Sobre dos colls lo jou d'amor aporten.
(Ausias March.)

Cruel fou la lluyta, gran lo carnatge;
lo sol de veurho se 'n escruxí
y ab sanch tenyía ja son visatge
quan á la posta caygué y morí.

Sols aleshores tots dos cediren,
per po' ó respecte, los contrincants;
se 'n emportaren als qui feriren,
los morts dexaren ab mal descans.

Més tart sens pena vé y 'ls despulla
rapinya d' hòmens que avergonyeix;
sos brins fa créxer, dobla sa fulla
y, més humana, l' herba 'ls vesteix.

Los astres minven y es lluny l' aurora;
trista una dona va ab un llantió:
li han dit que hi era lo fill que anyora
y vé per ferli l' últim petó.

Y cerca y cerca... Feble esperança
li queda encara que no hi será,
més prompte vola sa confiança
veyent la testa que tan besá.

La mort no altera sa fesomia,
amable y dolça com quan visqué;
pel pit va entrarli la bala impia
y del cor, tota la sanch, isqué.

La mare abraça son cos immoble,
quan ab sorpresa de prompte ha vist
veni' una dama, severa y noble,
de blanca testa, d' aspecte trist.

Los morts comptava... Veyentla á n' ella.
—¿Qui s'ou?—pregunta: l' altra sens mots,
lo fill li ensenya, mustia poncella...
—¿D' aquest s'ou mare? Jo ho só de tots.

—¿Qui s'ou?—La Patria.—¿Vos?... ¡Malehida
l' hora negrosa que axó m' heu dit!
Per vos me roben del fill la vida,
per vos l' angunia lliga mon pit.

Per vos la terra sens fí s' amara
de sanch perduda de tant jovent;
¿y axó ¡perversa! nó us basta encara?
¿veniu á riureus de mon torment?—

La Patria calla, veyent ab furia
sortir la quexa; més tart respón:
—Cada any dels vostres per mí es centuria;
midáu la pena que 'm correspon.

A est camp tristíssim de sanch malmesa
un colp y fora vos hi heu vingut;
jo ¡ni 'n sé 'l compte!... Donchs ¿per qué, ofésa,
me dau la culpa del fill perdut,

si aquesta pérdua mon cor traspassa,
si es com lo vostre lo meu dolor?...—
La mare escolta, després l' abraça
y unides queden en un sol plor.

